

og det er, at han vil lettere faae flere Penge ind i Statskassen ved at sælge Eiendommen samlet end ved at udstykke den, og dette vil vanskeligt kunne være anderledes, dels fordi der skal opføres Bygninger paa Parcellerne, dels fordi en Gaard, der har været i Forpagtning i saa og saa lang Tid med dette bestemte Tidspunkt som Endemaal, er i flere end een Henseende saaledes anlagt i Driften, at der ikke uden væsentlige Udgifter vil kunne afgives Bort til en samlet fornuftig Drift strax for Parcellerne. Denne sidste Grund vil aabenbart sære til, at hvis vi havde en for denne Række velvillig stemt Finantsminister, vilde han komme til det Resultat, at her vilde blive et Pengeoffer strax, men et Pengeoffer, der vilde betale sig senere. Hvis det forholdt sig saaledes, at Bemyndigelsen blev givet paa den Maade, at der efterhaanden, hvis det var realiserbart — jeg skal ikke nærmere anføre pro et contra i alle enkelte Spørgsmaal — blev foretaget en Udstyfning, og der forelaa en Plan for denne Eiendoms Bortsalg, saa at man fik 10—12 Bøndergaard og endel større og mindre Huse — jeg mistjender ikke de 12 Parceller af den angivne Størrelse — og Finantsministeren efterhaanden, som Krængen opstod, og Forholdene vare dertil, kunde bortselge disse Lodder, er jeg ingenlunde sikker paa, at han ikke vilde faae Mere ind paa denne Maade i Statskassen, end han vilde faae ved paa eengang at bortselge det. Det kan være, at Forskellen svandt; men om hvorvidt dette virkelig er realiserbart, kan der siges Meget baade for og imod, og jeg skal ikke komme videre ind derpaa. Der er imidlertid et Andet at lægge Mærke til ved Sagen. Dengang den samlede Eiendom sidste Gang var til Auktion, blev der budt 520,000 Kr., medens der for samtlige Parceller blev budt 539,000 Kr., og der er altsaa, saavidt jeg ser, Parcellerne gaet noget høiere end den samlede Eiendom. Men at der her paa Sjælland for Parcellerne ikke er givet det Samme som for den samlede Eiendom, er ikke blot Bygningernes Skyld, men har ogsaa sin Grund i, at der i Konditionerne er sat strengere Afbetalingsvilkår for de mindre Eiendomme end for den store. Der kan være Grunde derved, men det tager sig ikke meget godt ud. Betalingsvilkårene ere i det Hele billige, man kan ikke sige Andet; men der er Forandringer i Reglerne, og de strengeste Betingelser ligge paa de mindre Lodder. — Konditionerne kunde ogsaa være nogen Grund til, at Prisen har været trykket lidt ned her. Jeg skal endnu fremhæve een Ting, nemlig at den høitærede Finantsminister har meddelt os, at siden Motiverne ere skrevne og Loven indbragt, er der kommet en Mand, som under Haanden har budt ca. 6,000 Kr. mere end det høieste Bud paa de samtlige Parceller. Jeg har tidligere havt Leilighed til at erfare, at ofte, naar det Offent-

lige Lader foretage Licitation eller Auktion, gaar det til paa den Maade, at man ikke approberer, men bagefter kommer der saa en Mand, der lægger Lidt til, og saa faar han det. Men en saadan Transaktion er efter min Mening langt ufordelagtigere for Statskassen, end om man fastholdt bestemt at approbere det bedste offentlige Tilbud, selv om det var i Dieblisset ufordelagtigt, idet man nemlig derved vænne de Lyshavende til at møde paa Auktioner og ikke gaa Krogveie eller Underhaandsveie. Jeg tror, at det tilfældt vil blive aldeles umuligt at faae de Lyshavende til at møde ved Licitationer eller Auktioner, naar de forskellige Spidser af Administrationen efter negtet Approbation bagefter ved en lille Værdning i Tilbudet tage imod det privat og underhaanden (Ufbyrdelse af Rimestad). Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) synes ikke at billige dette, men jeg er overbevist om, at Principet, jeg gaar ud fra, er rigtigt. Jeg siger: hellere 4—6 pCt. for Lidt paa denne Maade end at vente paa, at der 8 Dage efter kommer en Mand med et høiere Tilbud til Administrationen, som han saa faar Hammerslag paa, efter at han har holdt Budene nede paa Auktionen. Disse Folk skulle vænnes fra denne Fremgangsmaade og holdes til Reglen: Mød, ellers vide I Bøstet. Jeg siger, at selv om man paa den sidste Maade paaførte Statskassen Tab 10 Gange, vilde det dog sluttelig blive til Gavn for Statskassen, og det er efter min Mening en langt sundere Administrationsmaade. Jeg vilde beklage meget, om den høitærede Finantsminister i den Grad vilde se paa en Løffordel for Statskassen af nogle Tusind Kroner, at han vilde gaa hen og slaa til ligeoverfor det Underhaandstilbud, der er fæstet efter den anden Auktion. Selv om det var 10—20,000 Kr. høiere, der var budt, bør der ikke privat gives en saadan Underhaandsmand Tilslag paa den samlede Eiendom, og man skulde da hellere afholde en tredje Auktion, som man skulde betragte som den endelige, saa kom de rette Lyshavende nok. Er den Betragtning rigtig, at det ved en saadan Sag kun er Formen og Maaden, hvorpaa der fra Statens Side overlades i private Hænder ca. 900 Lønder Land af vort lille Land, som det kommer an paa, og at det er et rent ydre Penge-spørgsmaal, der skal afgjøres ved, hvormeget der i Dieblisset ved Hammerslaget kan gaa ind i Statskassen, skal denne Betragtning, som den høitærede Finantsminister har sat foran, gjælde, og er dernæst den Betragtning rigtig, at det gjør ikke Noget, om de Lyshavende møde ved Auktionen eller ikke — ved at holde sig borte, holde de jo Prisen saa meget mere nede, idet de dog holde sig Afgangen aaben til underhaanden at faae Eiendommen for en noget høiere Betaling, nemlig naar det kun gjælder et Pengehensyn for Statskassen — jeg siger, skulde vi lade disse Betragtninger bestaa som gyldige, kunne vi styde en hvid